

Prijatelji Centra Aletti

Če želite naslednje številke lista Prijatelji Centra Aletti prejemati po elektronski pošti, nam, prosimo, pošljite svoj naslov.

• ŠT. 16 • BOŽIČ 2011 •

V tem našem času smo priča negotovosti sveta, nestabilnosti zgodovine in celo neutrjenosti civilizacijskih temeljev, na katere je prisegala moderna doba. S splošnim soglasjem smo sprejemali Božjo Besedo, ki nas je vodila skozi adventni čas: prizorišče tega sveta bo prešlo, zato nima smisla ustvarjati trdnih točk v tej naši zgodovini, ker je ta svet samo za setev in noben človek ga ne bo mogel nikdar napraviti za obstojno in dokončno točko življenja. Vsi človekovi poizkusi, da bi svojo človeškost živel sam, kot absolutni protagonist, se iztečejo v dramatičen in tragičen epilog. Večna novost, ki presega obzorja vsakega rodu, je Bog, ki se rodi kot Otroek, da bi živel celotno človekovo pot na Božji način. Od Betlehema do binkošti se razodeva, da od Boga živeto človeštvo napolnjuje ves prostor in ves čas z bistvenim in nam razodeva, da lepota - in s tem sreča - ne pomeni priti do takega obilja, da se ne da nič več dodati, ampak do take bistvenosti, da se ne da nič več odvzeti. Betlehemiški Otroek nam šepetlje, da se ta umetnost življenja imenuje biti zares ljubljeni od Boga Očeta kot ljudje, ker smo njegovi otroci.

Dragi prijatelji in dobrotniki našega malega Centra Aletti, mi vas vedno srečujemo v naših molitvah in prosimo za milost, da bi vsi lahko slišali ta čudoviti šepet svetega Božje-človeškega Otroka, Jezusa Kristusa, našega Gospoda in Odrešenika.

P. J. Aletti

in ekipa
Centra Aletti

BRATISLAVA, KATEDRALA SV. SEBASTIJANA

Kot živi, izbrani in dragoceni kamni

*Še poslušaj in se uči,
kako svetilke s stotero žarki lahko
obstajajo v eni sami hiši,
kako deset tisočero dišav lahko obstaja v
enem samem naročju.*

*Četudi obstajajo v majhnem prostoru,
imajo prostorno sobo za razvedrilo.
Takšen je tudi raj: čeprav je poln duhov-
nih bitij, je obilen prostor za razvedrilo.
(Efrem Sirski, Himne o rajju)*

*Ob zori: Oranžna. Ob tej uri je svet oran-
žen. Vsaj tu v Rimu, ob obvoznici Clodia*

(na Circonvallazione Clodia se namreč nahaja Hiša Božje Modrosti, kjer stanujejo člani Teološkega ateljeja). Luči na cesti, prve luči avtomobilov, ki prebudijo mesto, listje na drevesih. Potem pa bo zima odnesla to jesensko barvo.

Oranžna je barva letnega časa, v katerem se je začela pustolovščina Teološkega ateljeja.

6:00: Bela. Ob tej uri se začnemo prebujati, nekatere od nas si nadenejo ruto. Belo. Nekdo je že v kuhinji in pripravlja zajtrk. Zadoščala bosta dva litra vode in poldrugi liter mleka. Tudi mleko je belo. Obednica pričakuje tiste, ki bodo čez čas vstopili:

trinajst oseb. Barva krožnikov: bela.

7:30: Zlata. Ob tej uri se čas ustavi. Čas postane zlat. Smo na zlati cesti nebeškega Jeruzalema. Teološki atelje obhaja evharistijo. A prav evharistija gradi Atelje.

Zlata ob začetku in ob koncu dneva, ko se pred Njim in v Njegovi prisotnosti, obsijani samo od drobne in šibke sveče, zberemo, da bi mu izročili vse, kar smo doživeli, in tista tako drobna luč more razsvetliti našo noč, vsako noč.

Zlata je barva lepote bogoslužja drugih Cerkev, ki smo se jih udeležili. Slovensko-bizantinski obred, privlačen in sijoč kakor zlato.

Zlata je tudi barva na avreolah naših prijateljev svetnikov. Vsakega od nas si je izbral en svetnik. Ne vemo še, zakaj je sveti Efreim izbral sestro Metko, zakaj je Marija Egipčanska hotela spoznati brata Daniela, zakaj je sveti Tereziki blizu pater Jožko, svetemu Baziliju pa sestra Pina... Morda razlog sploh ne obstaja. Prijateljstvo je zastonjski dar v svobodi Ljubezni.

9:00: Siva. Skoraj srebrna. To je barva megagalaktične mize v študijski dvorani. Pogosto se srečamo tam. Ob 9-ih. Pridejo naši prijatelji in učitelji - profesorji. S seboj prinesejo znanost, znanje, predanost, izkušnje. In nam predstavijo še druge prijatelje: cerkvene očete, svetnike, teologe. Pri njih se učimo, kako v sivini vsakdanjosti ujeti rdečo nit Božje ljubezni.

Siva. Skoraj srebrna. To je barva obleke sester uršulink, ki letos prvič gostijo Teloški atelje pod svojo streho. Oblečene so v sivo, vendar v sivo, ki je njihova srca segrela z ljubezni in potrpežljivostjo - do nas, do bližnjega, do vseh obnovitvenih del.

13:00. Zelena. Kot življenje, fotosinteza. Kot solata, ki jo jemo ob tej uri. Dobrota-Ljubezen (*Karitas*) se udejanja in ne ostane abstraktna. Prelije se v ponujeno juho, v zelenjavo, v jabolka. Prelije se v vse, kar pripravljamo v kuhinji. V vse tiste četrtke, v katerih *karitas* postane družba in kjer vsakdo z drugimi podeli svoje specialitete, svoje okuse, kot npr. *placki ziemniaczane*, *palačinke* ali pa *polenta taragna*.

Zelena je tudi barva travnikov, barva naših izletov. Tistih skupnih: npr. k *Tre Fontane*, na kraj mučeništva sv. Pavla in v

vrt srečanja z Malimi sestrami Karla de Foucaulda. Tistih bolj športnih, kot so npr. "vzponi" na Monte Mario (gre za grič nad hišo, op. prev.).

15:00: Modra. Kot nebo, ki je enako za vse. Modra, kot naša človeškost. Ki čisti hišo, ki pomiva posodo, ki lika oblačila drugih, ki se sprehaja s sesalcem, ki si da opravka s pomivalno krpo. Vsa vedra za pomivanje so modra.

20:00: Rdeča. Kot ogenj, kot Ljubezen, kot Bog. Rdeča kot navdušenje in ljubezen, ki so nam ga posredovali ljudje, ki smo jih srečali: profesor Sebastian Brock in z njim navdušenje za sirski svet, škof Claudio Gugerotti in armenski narod, p. Germano Marani in poslanstvo pravoslavne Cerkve, teolog Ioan Ica in duhovnost romunskega naroda, menihi Jiad in Uda ter puščava njihove dežele, Sirije; p. Robert Taft in bogoslužje sestrskih Cerkva. Priviligirani kraj srečanja: večerja, kjer obed postane podelitev in kjer izkušnja enega postane zgodovina vseh.

Rdeča kot tista nit, s katero so povezani vsi tisti, ki gredo skozi to hišo in ki tudi samo za hip srečajo naše zgodbe, prijatelji prijateljev, povezani v krog odnosov, ki širi srce: Rdeče.

Mnogo barv imajo naši dnevi.

Ure, dnevi, tedni se obarvajo na različne načine, z različnimi odtenki, z mnogimi niansami. Postanejo kot kamenčki mozaike. Ustvarili bodo podobo, katere naslov bo: *Življenje Teološkega ateljeja*.

Ti kamenčki so v Božjih rokah in tudi v rokah očeta, duhovnika Giambattista, in matere, sestre Serenelle, in v rokah nas, enajstih "ateljejev", moških in žensk, ki prihajamo iz različnih dežel, od Poljske do Slovenije, od Madagaskarja do Albanije, od Italije do tistih dežel, ki so v srcih teh, ki so jih pravkar zapustili: Brazilija, Ekvador, Benin, dežele sveta. Vse lepe, vse drugačne, kot so drugačne naše redovne družine in vsak od nas je tu s svojo prtljago, s svojim izročilom, s svojimi molitvami...

Kaj predstavlja ta podoba? Tega ne vemo ... vse je odvisno od ljubezni. Samo ljubezen, univerzalno lepilo, lahko združi in ohrani skupaj te kamenčke, ki so edinstveni in neponovljivi.

Uboge se zdijo kraljevske krone v primerjavi z bogastvom tvoje, v katero je spletena čistost, kjer sije vera, kjer se blesti ponižnost, kamor je vmešana svetost in kjer se sveti velika ljubezen.

O, veliki kralj vseh rož, kako popolna je lepota tvoje krone. Blagoslovljen ta, ki nam jo je dal spletati! (Efreim Sirski, Himne o vstajenju).

P. TAFT V CENTRU ALETTI - NOVEMBER 2011

Poslovljni govor patra Roberta Tafta

15. decembra so imeli v Rusikumu slovesno prireditev v čast p. Robertu Taftu, ki se poslavlja iz Rima po 50-ih letih poučevanja in raziskovalne dejavnosti predvsem na področju vzhodnih obredov ter se dokončno vrača v svojo matično provinco v Združene države Amerike. Z bibliografijo, ki obsega več kot 850 naslovov, med katerimi je okrog 30 knjig, sodi p. Taft v sam vrh liturgičnega raziskovanja. Toda njegova akademska dejavnost, čeprav vidnejša in bolj merljiva, se je vedno prepletala z mnogimi drugimi dejavnostmi. Bil je član mnogih založniških in cerkvenih odborov, škofovski svetovalec, svetovalec Svetega sedeža, poznan in cenjen tudi kot poljudni pridigar in poliglot. Mi v Centru Aletti se želimo pridružiti številnim izrazom spoštovanja in hvaležnosti, ki jih p. Taft prejema od tej priložnosti. Poleg njegovega znanstvenega dela, s katerim je obogatil tudi nas, smo mu hvaležni tudi za njegovo prijateljstvo in odprtost srca, ki jo je pokazal do nas ob številnih priložnostih v teh letih, med drugim ob "vampih po florentinsko" (ki jih ima pater zelo rad) ali pa ob njegovi slavni "carbonari". Spodaj objavljamo izveček iz njegovega zahvalnega govora, ki ga je imel ob tej priložnosti, in obžalujemo, da nam prostor ne dopušča objaviti celote.

Skoraj petdeset let sem večino ur, ko sem bil buden, posvetil razmišljanju, poučevanju, pisanju in govoru o bogoslužju. Trudil sem se to delati kot jezuit, se pravi v služenju Cerkvi. Mnogi veliki katoliški liturgiki so imeli bore malo vpliva na bogoslužno prakso Cerkve. To pa ni veljalo za moje jezuitske predhodnike in profesorje, ki so imeli neposreden odnos z razumevanjem in prakso cerkvenega bogoslužja in niso bili zaradi tega prav nič manj izobraženi. Prav tako to ni veljalo za svetega Ignacija, za katerega je bil vsak vidik Družbe Jezusove, ki jo je ustanovil, vključno s študijem in izobrazbo, v službi oznanjevanja vesele novice o odrešujoči Božji Besedi. Tako jezuiti niso izobraženi zaradi neke osebne ustvarjalnosti, niti zato, da zabavajo svoje možganske celice, ali zaradi morebitnega

zadovoljstva, ko so priča širjenju njihovih idej in tiskanju njihovih imen, temveč zaradi služenja Cerkvi.

To je pomen grške besede *leitourgia*, ki je ključnega pomena za krščanstvo, v katerem je liturgija-bogoslužje samo izraz in hrana za življenje v služenju drugim v Kristusovem telesu. Ta kultura je jezuitska še iz enega pomembnega razloga. Danes nekateri pomembni in ugledni jezuitski dokumenti govorijo o naši dejavnosti predvsem kot o dejanju vere, ki izvršuje pravičnost. Žal to služenje vere in pravičnosti pogosto pojmujejo izključno v smislu apostolskega in družbeno-aktivnega služenja - kako se boriti proti nepravici sistema in reformirati nepravice družbene strukture... Toda poleg teh pomembnih služb obstaja še neka bolj inte-

lektualna razsežnost boja za pravičnost, ki jo imam za zgodovinsko dolžnost in ki zadeva predvsem jezuitske intelektualce v služenju vzhodnim Cerkvam. Kajti jezuiti, posebno tisti, ki so bili misionarji v deželah, kot so Etiopija ali Indija v "dobi odkritij" v 16. stol. in kasneje - so bili odgovorni za ogromne krivice. Politika katoliške Cerkve do krščanskega vzhoda je bila komedija zmot vse do modernega časa, ko so se stvari začele spreminjati med razsvetljenim pontifikatom Leona XIII. Samopoveličevanje, ki so ga dopuščale tradicionalne svetniške zgodbe o jezuitih, seveda lahko opravi s temi stvarmi, toda Družba Jezusova je v veliki meri odgovorna za nezaupljivost, če ne celo za pravo sovražnost, ki jo nekatere vzhodne Cerkve kažejo do katoliške Cerkve. Vedno sem si želel, da bi bilo moje delo za krščanski vzhod majhen prispevek pri zdravljenju teh ran iz neslavne preteklosti.

(...) Dovolite, da sklenem z nasvetom za vse nas, vključno s tistimi, ki spodkopavajo našo cerkveno edinstvo s svojo agresivnostjo proti tistim, s katerimi so v nesoglasju. Katolištvo ni ideologija in niti gibanje. Je Kristusovo življenje, pri katerem smo mi vsi udeleženi, zaradi česar je James Joyce katoliško Cerkev takole označil: "Sem prihajajo vsi." Zato ne bom dovolil, da bi si drugi prilajali izraz "konservativec", kajti danes je vsak, ki veruje, "konservativen". In "Cerkev" pomeni "tradicionalna", ker mi vsi ohranjamo naše staro in nedotakljivo izročilo, podedovano tudi za ceno mučeništva. Toda ta dediščina je tudi "napredna", ker je živa, življenje pa pomeni rast in tudi spreminjanje, kot je blaženi kardinal John Henry Newman (1801-1894) s tako silovitostjo dejal v svojem eseju leta 1845 z naslovom *Razvoj krščanskega nauka*: "Živeti pomeni spreminjati se in biti popoln pomeni, da si se velikokrat spremenil."

Tako, skupaj delamo za skupne cilje naše vere in za občestvo Cerkve, kot pravi apostol v Rim 8,38-39: *Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.* To naj bo vedno naše vodilo."

Nikoli ne reci nikoli

Včasih imam občutek, da se stvari dogajajo samo zato, da imam kaj novega povedati za naš list... Kajti kdo bi si mogel misliti, da bomo nekega dne šli postavljat čisto majcen mozaik, s samo 40 m², s samo dvema figurama in da bomo pozabili doma enega od dveh obličij, in to prav Kristusovega? In vendar nam je uspelo narediti točno to!

Pustimo v popolni anonimnosti imena oseb in krajev, ker samo po sebi še vedno verjamemo, da tega nihče ni opazil (!), dejstvo pa je, da se je moral nekdo uvesti na vlak, prinesiti manjkajoče obličje in se potem z naslednjim vlakom vrniti v Rim; nekdo drug je z avtomobilom prepotoval 300 km, da ga je prevzel in vse se je lepo rešilo. Največja težava v tej situaciji pa je bilo iskanje pravega obličja, saj so bila v ateljeju narejena najmanj tri precej podobnih velikosti. Samo tega je še manjkalo, da bi na cilj prispelo napačno obličje! Seveda v takih primerih odpovedo tudi mobilniki in se ne da poslati niti fotografije! Samo po sebi pa je zanimivo, kako tovrstne situacije, ki niso ravno udobne in normalne, včasih ustvarijo neko prekipevanje adrenalina, ki neverjetno spodbuja ozračje med nami, tako da ohranimo mirno kri ob nepričakovanem dogodku, imamo veliko razumevanje do "krivca" (pri čemer vsakdo hvali Boga, da to ni on) in gremo naprej s smehom. Z ravno pravšnjim smehom, seveda, kajti omenjenemu "krivcu" prav gotovo ni veliko do smeha!

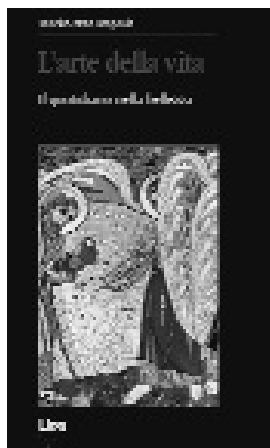
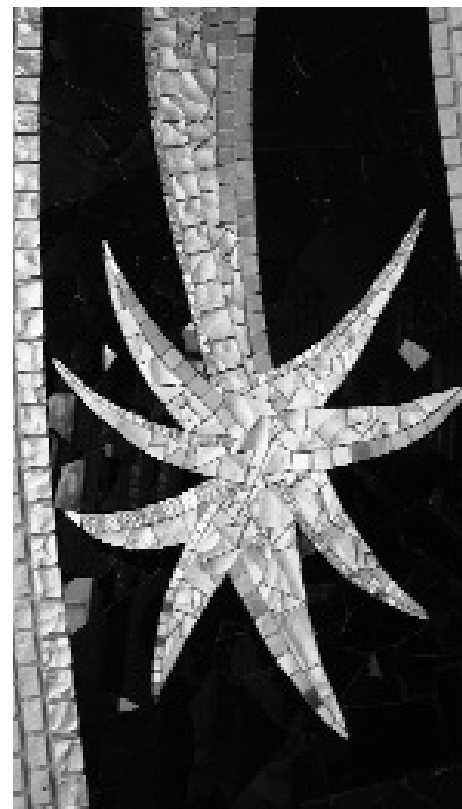
Da pa ne bi pozabili, da je naše življenje na vseh poteh vedno v Gospodovih rokah, se nam je na poti iz Bratislave spet ustavil eden od avtomobilov, a hvala Bogu ne povsem in na pravem mestu, tako da je Silvano lahko odpeljal namesto v Rim naravnost v Milano. S 70 km/uro in z obup-

nim truščem zaradi pokvarjenih ležajev, zaradi česar se je zdelo, da se bo zdaj zdaj popolnoma sesul, je omenjeni avtomobil vendarle prispel na cilj. Od vsega orodja, ki je bilo tako globoko v prtljajniku, da ga niso uspeli prestaviti v drugi avto, ki je potoval naprej v Rim, kaj mislite, da so potrebovali naši veliki mojstri? Vrtalnik! Bistveno orodje za mozaičnega umetnika, čeprav tega do sedaj nismo vedeli. Najlepše je bilo videti Renato in Isabello, ko sta stopili z vlaka Milano-Rim z značilnim zelenim kovčkom, v katerem je bil vrtalnik. Vsak komentar bi bil odveč!

V tem zadnjem času, potem ko smo v avgustu končali kapelo Najsvetejšega v madriški katedrali, smo naredili kar lepo število manjših mozaikov, na katere so naročniki že dolgo čakali. Z župnijo Sv. Tomaža in kapelo sester Jezusa Dobrega Pastirja v Rimu, z župnijo Rače pri Mariboru in z malo večjo katedralo Sv. Sebastijana v Bratislavi smo končno lahko malo skrajšali dolg seznam čakajočih mozaikov, predvsem pa smo se v tem času znašli v zelo različnih okoljih in smo ponovno okusili, kako velik privilegij imamo, ko vstopamo v določeno cerkveno skupnost skozi vrata lepote. Kot bi se ustvaril nadčasovni prostor; občestvo, ki se ga lahko skorajda dotakneš, tako zelo je realno, in ki napolnjuje ozračje z željo, da bi se vse dobro izteklo, da bi bilo vse narejeno čimbolje in da boš – kolikor je v tvoji moči – skušal pri tem dati vse od sebe. In to hrepenenje v nekem smislu vključuje vse umetnike in vse ljudi v določeni skupnosti, pa naj bodo to sestre, župljani, župniki ali škofje. Vsak mozaik je za nas in za tiste, ki jih srečujemo, priložnost, da pokažemo najboljši del sebe. Vsak mozaik pomeni čisto posebno okolje – tudi za nas ostane vedno edinstveno, čeprav smo delali že skorajda na sto krajih – in to okolje vsakega posameznika nagiblje k sodelo-

vanju, da mu ni nič nemogoče, ampak vedno išče pot, da bi nekaj postalo mogoče. Predvsem rodi tisto ustvarjalnost odnosov, ki razodeva, kako se nekatere vezi ustvarijo in ostanejo žive, pa četudi po sami logiki življenja ne bo več priložnosti za srečanje.

Toda vse zvezde, ki smo jih pustili naokrog na raznih mozaikih, bodo vedno znale pokazati pot do tistega Srečanja, zaradi katerega so možna, resnična in prozorna vsa srečanja, v občestvu živih in mrtvih, bližnjih in oddaljenih. In prepričana sem, da bomo v tem božičnem voščilu, skupaj z vsemi, ki smo jih srečali v tem letu, ponovno našli tudi tiste, ki so nas letos zapustili. Danes bodo zagotovo z nami, bolj kot kdajkoli.

Pri založbi Lipa v Rimu je izšla nova knjiga p. M. I. Rupnika:

L'arte della vita. Il quotidiano nella bellezza

Umetnost življenja. Vsakdanjik v lepoti

Tisti, ki težko čakate na slovenski prevod in berete italijansko, jo lahko naročite pri založbi Lipa.

Cena: 14 evrov.

Via Paolina, 25 - 00184 Roma, Italia
Tel. +39 06.47.47.770 - Fax +39
06.48.58.76

info.lipa@lipaonline.org
www.lipaonline.org

CENTER ALETTI • VIA PAOLINA 25 • 00184 RIM, ITALIJA • TEL.: 0039 06 4824588 • FAKS: 0039 06 485876 • WWW.CENTROALETTL.COM
USTANOVA CENTER ALETTI • C. POD TIČNICO 3 • 1381 RAKEK • TEL.: 031236100 • FUNDACIJA@CENTROALETTL.COM

ŠT. TRANSAKCIJSKEGA RAČUNA: 24400-9004484221. PRI MOREBITNI DONACIJI VEDNO NAPIŠITE SVOJ NASLOV.

POSILANSTVO CENTRA ALETTI LAHKO PODPRETE TUDI Z NAMENITVIJO DELA DOHODNINE: USTANOVA CENTER ALETTI (NAZIV UPRAVIČENCA); 70800758 (DAVČNA ŠTEVILKA)